

man har udvidet det, og at vi kommer hurtigere ind i det, er vi hundrede procent tilfredse med. Men det skal ikke være nogen hemmelighed, at vi gerne havde set, at man havde modregnet omgående for anden indtægt.

Det er altså underligt, at man oven i lønramme 38, som jo ikke er nogen beskedne løn, skal kunne lægge den direktørløn, eller hvad det nu er, nogle går ud til, og det har jo altså – det har vi jo også set nogle gange – fremmet spekulationer i, hvordan man kunne opnå sit eftervederlag, selv om man reelt var gået i gang med sin virksomhed udenfor, fordi man ikke nænnes at blive fri. Når man har mange penge, nænner man næsten aldrig at give afkald på dem.

Så vi havde som sagt meget gerne set, at den sag var kommet i orden, vi havde modregnet fra dag et. Det er selvfølgelig godt, at man gør det fra den 13. måned, men det burde være sket omgående.

Og så har vi altså et hængeparti, som vi simpelt hen er kede af, og det er det dér med, at formanden skal have statsministerløn. Og grunden til, at vi er kede af det, er såmænd ikke, at vi ikke under formanden det – jeg er ligeglad – men fordi vi dermed får introduceret en kedelig ting, som jeg er bange for kan blive alt for afgørende for det her, og det er præcis det, som også hr. Aage Frandsen talte om: at man måler værdigheden på sine penge. Så kommer der et klatresystem ind, så er det ydmygende, at der er nogle, der får mere, så er det ydmygende, at en departementschef får mere end en minister, så er det ydmygende, at en, man sidder sammen med, får mere end en selv, og så er der altså gået fuldstændig svamp i os herinde.

Jeg kan sige, at jeg i mit eget præstearbejde lander i lønramme 31, og jeg kan altså stadig væk tæve hele verden på cykel, fordi jeg ikke skal holdes oppe af min løn, og jeg håber ikke, at den lønstigning, jeg får her, ødelægger min forholdsvis store styrke på det punkt. Men jeg kan allerede nu høre rundtomkring, at det begynder at simre: Hvad nu med den, og hvad nu med den? Og hvad nu med de dér i forvejen vildt overbetalte departementschefer, som jo også har siddet og forsynet sig, for de skal jo også have mere? Og toppen skal jo have mere end bunden, og der er nogle, der kun får

700.000 kr., og det er også synd for dem, at de kun får 700.000 kr., og så er der nogle, der får 900.000 kr., og så er der minsandten nogle, der skal have 1,2 mio. kr., osv.

Og det er det, der kan sættes i gang. Så jeg vil godt sige allerede nu, at vi stiller ændringsforslag om det, og det er ikke for at genere formanden; han kunne have ladet være med at sætte det ind, kunne han. Det er ikke med vores gode vilje, det er sket. At formanden får ministergage, som han altid har fået, er o.k., men så skal det være det.

Og med hensyn til det dér signal, der ligger i, at det er krænkende ikke at få det samme som statsministeren, vil jeg sige, at vor formands ære er helt på niveau på statsministerens, helt på niveau. Men hverken arbejdsindsatsen eller ansvaret er det, og det er altså noget mere byrdefuldt at være statsminister, uanset af hvilken partifarve vedkommende er. Så jeg vil godt lige bebude, at vi stiller ændringsforslag på det punkt.

Og jeg synes egentlig, at vi fortjente en god diskussion om: Hvad sker der med os, når vi sætter lønningerne op? Jeg synes, den løn, vi har sat det op til nu, er rimelig nok. Det dér med borgmestrene osv. og sammenligningen med det er så o.k., og så går det ind og bliver reguleret, men jeg synes, vi alle sammen skal passe meget, meget på, at der ikke går klatring og svamp i vores moral, så vi begynder at tro, at det er mindreværdigt, hvis vi får mindre i løn end andre, eller at nogle, der får mindre i løn end vi, skulle være mindre værd, end vi er. Det er en meget kedelig tendens, som desværre breder sig her i vores samfund, og som jeg ikke synes, vi skulle bidrage til.

Men der er selvfølgelig støtte fra SF til forslagene som helhed, bortset fra det ændringsforslag, som vi håber kommer igennem.

Poul Nødgaard (DF):

For over 10 år siden gennemførte Folketinget en større reform af lønningerne for Folketingets medlemmer, og mange år efter fandt der en stor debat sted med mange kritiske udtalelser til følge. Sådan vil det sikkert også gå denne gang.

Når Dansk Folkeparti afviser alle fire lovforslag, skal denne holdning naturligvis have nogle ganske få ord med på vejen.

Et årligt vederlag på 377.000 kr. til et folketingsmedlem er efter Dansk Folkepartis opfattelse et ganske passende beløb, og en stigning på 88.000 kr. til 465.000 kr. er ganske enkelt upassende og vil skabe en bitterhed i befolkningen, der indtil nu har måttet lade sig nøje med beskedne lønforhøjelser.